

ANNIE M.G.

Afl 4
Leeg zonder jou

scenario
Tamar Bos & Mieke de Jong

Gebaseerd op
ANNA, Het leven van Annie M.G. Schmidt
Annejet van der Zijl

Regie
Dana Nechustan

Producent
BosBros

Vara/NTR
2010

Aflevering 4: Leeg zonder jou

401 LEADER

401

402 INT. WERKKAMER VOSSIUSSTRAAT - DAG, AMSTERDAM 1988 (HEDEN) 402

Annie (76) zit in haar kamer achter een grote letter-
typemachine een bedankspeech te typen als de bel ritmisch
gaat. Annie kijkt even op.

DICK

Moet je niet opendoen?

Annie schudt haar hoofd. Ze tikt verder.

ANNIE

Dieuwer heeft de sleutel.

In de gang klinken sleutels, een deur gaat open en dicht.
DIEUWER VAN DER POLL, een echte Amsterdamse, hoog kapsel,
volle handtas, plastic tasje en de post, maakt als een
wervelwind haar entree. Dick kijkt vanuit de hoek van de
kamer vol argwaan en met stijgende verbazing toe.

DIEUWER

Annie, lieverd, hoe gaat het? Hé
ben je nog aan het werk? (zonder
op antwoord te wachten) Ik zet
even een bakkie thee.

Dieuwer gaat de keuken in. Dick kijkt Annie met opgetrokken
wenkbrauwen aan. Annie doet net of ze hem niet ziet.

De telefoon gaat. Dieuwer vliegt de kamer weer in.

DIEUWER

Ik kom, ik kom...

Ze neemt met een serieus gezicht op.

DIEUWER

Met de secretaresse van Annie
M.G. Schmidt.

DICK

(tegen Annie)

Secretaresse? Die omhoog gevallen
kapster?

Annie zegt niks.

DIEUWER

O yes, of course... we take ze
plane at four 'o clock. Yes, yes,
beye, beye.

Dieuwer legt de telefoon neer.

DIEUWER

In Oslo staat een taxi klaar.

Annie knikt. Dieuwer pakt het plastic tasje.

DIEUWER

Moet je kijken. Ik heb nou zoiets
feestelijks gevonden op de markt.

Dieuwer haalt een ketting en een paar oorbellen te
voorschijn. Ze glimmen en glitteren...

Dick kijkt van de zijlijn afkeurend toe, wat een ordinair
gedoe.

DIEUWER

Echte stras...
Met oorbellen voor d'rbij.

Annie draait zich om van haar werktafel en Dieuwer hangt de
ketting om. Ze klemt de oorbellen.

Dieuwer houdt Annie een spiegel voor. Annie kijkt door haar
loep naar haar potsierlijke spiegelbeeld.

DIEUWER

Staat je enig.

Annie ziet Dick, die het duidelijk niks vindt.

ANNIE

Ik weet niet. Het glimt nogal
geloof ik.

DIEUWER

Dat moet ook. Je wint niet elke
dag een prijs.

Dieuwer holt richting fluitketel in de keuken.

DICK

(cynisch)
Staat je enig.

ANNIE

Vlag op een modderschuit?

DICK

Zoiets hoort niet bij je.

ANNIE

Dieuwer begrijpt mij beter dan
jij ooit hebt gedaan.

DICK
(jaloers)
Oh ja.

ANNIE
Je snapt toch wel dat ik er een
beetje feestelijk uit moet zien.
Ik krijg de Andersenprijs Dick!

DICK
Van mij hoeft het niet.

ANNIE
(vals)
Nee, van jou hoefde alleen maar
het eten klaar te staan. Om zes
uur!

DICK
Ik hou van je zoals je bent, met
of zonder prijs.

Dick laat zijn vingers afkeurend over de glimketting gaan.

DICK
Dit ben je helemaal niet.

ANNIE
Dit ben ik OOK Dick. Muziek en
slingers. Een beetje plezier
maken.

403 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1946 403

Annie (35), wat gezet, met een stijf permanentje in onflatteuze kleding, zit achter haar bureau tussen de ongeordende knipsels en kranten aan een versje te werken.

Als ze door de ruit ziet dat er iemand haar kamer binnenkomt, schuift ze het versje snel weg en pakt de schaar om een artikel uit te knippen.

Een journalist komt gehaast binnen.

JOURNALIST
Juffrouw Schmidt?

Annie legt snel haar versje weg. Pakt een schaar en knipt dwars door een artikel.

JOURNALIST
Heeft u voor mij het artikel uit
Le Monde over de monetaire
verdeeldheid van de Elzas na de
oorlog...?

ANNIE

De monetaire verdeeldheid van de
Elzas? Natuurlijk - een momentje.

Annie duikt in het archief, waar het een grote chaos is.

Ze kan het niet vinden. Doorzoekt tevergeefs een stapel op de grond. Steekt haar zenuwachtige hoofd boven de tafel en glimlacht naar de journalist.

ANNIE

Ik heb het bijna -

JOURNALIST

Ik MOET het hebben. Vandaag nog.

De man blijft staan terwijl Annie steeds zenuwachtiger verder zoekt en niet vindt..

404

INT. REDACTIE - NACHT, AMSTERDAM 1946

404

Een borrel op de redactie, buiten is het al donker. In vrijwel alle kamers die aan het redactielokaal grenzen is het licht uit. Sommige redacteuren lezen de krant. Ze praten, discussiëren met elkaar.

Alleen in de kamer van de documentatieafdeling brandt een bureaulamp. Annie is nog steeds wanhopig op zoek naar het bewuste artikel, maar kan het niet vinden.

Zo nu en dan kijkt ze even verlangend naar de borrelende redacteuren.

ANNIE (V.O.)

Lieve moeder, de roes van Het Parool is iets om verslaafd aan te raken. De mensen die hier werken zijn zo geestig en bijzonder.

Ze observeert de jonge Simon Carmiggelt, geanimeerd aan het woord met een groep luisterende mensen om hem heen.

ANNIE (V.O.)

Er is een Simon Carmiggelt, die heeft in de oorlog zijn leven voor de krant gewaagd en nu is hij de ster van de redactie. Hij heeft een groot gevoel voor humor, u zou hem zeker waarderen moeder.

De mensen lachen om een grap van Simon.
Annie kijkt naar een slungelige jongeman, Wim Norden.

ANNIE (V.O.)

De directeur hier is nog maar negenentwintig. En de fotoafdeling wordt gerund door Jeanne Roos.

Hij is in gesprek met de joodse Jeanne Roos.

ANNIE (V.O.)

Dat is een jodin die na de oorlog vanaf haar onderduikadres naar de krant is komen lopen en er nooit meer is weggegaan.

Bij hen komt Wim Hora Adema, een blonde Friezin.

ANNIE (V.O.)

Datzelfde geldt voor Wim Hora Adema, die als koerierster van onschatbare waarde is geweest voor de krant. Zij zwaait de scepter over het vrouwenhoekje. In de krant dan.

Annie kijkt naar de chaos in haar kantoor, ze is kwaad op zichzelf en kwaad op de vrolijke journalisten. Niemand die haar opmerkt of vraagt of ze erbij komt. De journalist van het artikel is zo dronken dat Annie wel weg durft te gaan.

Ze pakt haar sjaaltje en doet die om.

Dan zwaait opeens de deur open, Annie kijkt hoopvol op, maar het heftig vrijende stelletje dat binnenkomt, merkt haar niet op. De man duwt de vrouw al vrijend op de tafel, waar Annies jas ligt...

Annie weet zich geen raad, wacht even gelaten, niet-kijkend, zich generend.

Ze probeert haar jas voorzichtig onder het stel uit te trekken.

Lukt niet.

Ze trekt harder.

Het stel merkt niks en zoent lustig verder. Annie voelt zich belachelijk. Ze geeft het op.

Zonder jas loopt ze de redactie over, langs de drinkende en pratende mensen. Niemand merkt haar op, ze lijkt wel lucht.

ANNIE (V.O.)

Het is een voorrecht te mogen zweven in dat universum, te horen bij dat sterrenstelsel van begaafde, vrolijke feestende mensen die bij elkaar worden gehouden door het besef te zijn betrokken bij iets heel bijzonders.

Annie zit in een kale kamer, bij de radio te schrijven. Ze tekent de brief met *Liefs, Annie*. Ze blaast op de inkt en vouwt de brief in een envelop.

Er wordt op de deur geklopt. De deur gaat open, de hospita kijkt naar binnen. Ze heeft een pyjama aan.

HOSPITA

Ik ga slapen juffrouw Schmidt
dus...

De hospita kijkt naar de radio. Annie knikt. Ze doet de radio uit.

ANNIE

Welterusten.

Annie gaat verder met een half versje in een schrift vol gedichten. Ze zingt zacht.

ANNIE

(zingt)

*We zijn te veel in dit pension,
mijn koffer en ik,
We zijn zo weerloos tussen al die
meubelstukken.
We kijken angstig naar het
plafond, mijn koffer en ik,
Want straks in 't donker zal het
loodzwaar op ons drukken,
Twee roze waaiers en een
herdertje van steen
En toch voelen wij ons
verschrikkelijk alleen. (1)*

Er wordt op de deur gebonkt.

HOSPITA (OFF)

Stilte!

Annie zucht en staat op om ook naar bed te gaan.

Annies kantoor wordt versperd door collega's die bij het aankondigenbord hun koffie drinken.

JEANNE ROOS

Donderdag is de personeelsavond.
Jullie moeten wel komen hoor.

Annie wil er langs maar Simon Carmiggelt die haar de weg verspert ziet haar niet. Ze zijn zo druk aan het praten. Sal Tas is een lange knappe redacteur.

SAL TAS

Bah. Ik vind het altijd zo'n saaie bedoening.

MIA VAN DE BURG

Als we de avond nou eens opluisteren met mallotigheid.

De omstanders lachen. Annie voelt zich teveel.

SIMON CARMIGGELT

Ik wil wel een paar gedichten doen.

Jeanne Roos ziet dat Annie er langs wil. Ze gebaart Simon dat hij een stukje opzij moet, nu kan Annie passeren.

WIM HORA ADEMA

Dan doe ik dat lied over die Visser.

Iedereen lacht instemmend. Annie loopt door.

JEANNE ROOS

Teksten inleveren bij mij!

Annie kijkt even om. Niemand heeft het tegen haar.

407 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 407

Eind van de dag. Annie is een tekst aan het overschrijven terwijl ze door de ruit Jeanne Roos die nog aan het werk is in de gaten houdt.

Ze ziet dat Jeanne Roos haar jas aandoet. Annie maakt snel haar zin af en raapt haar teksten bij elkaar.

408 INT. REDACTIE PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 408

Annie haast zich achter Jeanne aan. Ze laat een versje vallen, raapt het snel op. Rent verder. Jeanne draait zich om en ziet Annie staan met haar rommelige papieren.

ANNIE

Ehm... Ik heb wat teksten...

Jeanne begrijpt niet waar Annie het over heeft. Annie wil bijna omdraaien. Raapt toch al haar moed bij elkaar.

ANNIE

- Voor de personeelsavond.

Annie overhandigt snel de papieren. Loopt weg.

JEANNE ROOS
Wilt u ze zelf voordragen?

Annie schudt haar hoofd, oh nee, dat zeker niet.

409 INT. ZAAL PAROOL - AVOND, AMSTERDAM 1947

409

De vergaderzaal is versierd voor de personeelsavond. Redacteuren en ander personeel van de krant zitten in rijen naast elkaar. Ze zijn uitgelaten. Annie zit wat stilletjes apart. Op het geïmproviseerde podiumpje zingen drie collega's een knullig liedje, doet de lange Sal Tas een hilarische 'trapeze-act', en vertelt Simon Carmiggelt een tragisch kroegverhaal, dat direct overgaat in:

CARMIGGELT
Haar vaders koetsier.

Carmiggelt kijkt even onderzoekend de zaal in. Annie maakt zich klein.

CARMIGGELT
*Ze zit op een sofa
in 't grafelijk slot
Gedurig weg te kwijnen
Stil slaat ze de Sèvres-vazen
kapot
En bijt in de beige gordijnen
Soms wandelt zij wild
door de oprijlaan
Van 't grafelijk beukenbosje
Dan jammert zij luidkeels
en traan op traan
Besproeit haar zilveren broche
O welk een gemier
Zij bemint haar vaders koetsier
(2)*

Annie, eerst ineengekrompen, ontspant langzaam als ze merkt dat er wordt gelachen. Aan het einde van het gedicht lacht ze smakelijk mee. Daverend applaus. Annie lijkt wel verbaasd.

Na AFLOOP

Annie luistert naar haar collega, die niet ophoudt te praten.

COLLEGA
Dat gedicht over die koetsier,
van Carmiggelt!

Annie kijkt even naar het groepje rond Carmiggelt. Er wordt druk gespeculeerd wie die geestige tekst heeft geschreven. Annie maakt zich los van haar collega om onopvallend het gesprek van het groepje rond Carmiggelt te kunnen volgen.

WIM HORA ADEMA
Lieg niet Simon, dat heb JIJ
geschreven...

CARMIGGELT
Nee echt niet. Ik heb alleen de
openingsconferentie...

WIM HORA ADEMA
Maar van wie is 't dan?

Annie ziet Jeanne Roos naar haar kijken. Ze fluistert wat in het groepje. Iedereen draait zich naar Annie en kijkt haar stomverbaasd aan.

Annie voelt zich ontzettend verlegen maar ook trots. Carmiggelt loopt lachend op haar af en schudt haar de hand.

CARMIGGELT
Juffrouw...? Hoe was de naam ook
alweer?

ANNIE
Annie Schmidt.

CARMIGGELT
Annie Schmidt! Gefeliciteerd!

Annie geniet van de complimenten van de door haar bewonderde Simon Carmiggelt. Jeanne Roos, Sal Tas en Wim Hora Adema sluiten zich bij hem aan en nemen Annie op in hun kringetje. Annie geeft nauwelijks antwoord op de vragen die ze op haar afvuren. Ja, knikt ze. En nee. Met een gezicht vol verbazing en vreugde.

410 INT. PAROOL - AVOND, AMSTERDAM 1947

410

Een affiche van cabaret de Inktvis, met Simon Carmiggelt, Jeanne Roos, Sal Tas en Annie M.G. Schmidt.

Een zaal vol collega's. Annie staat zenuwachtig in de coulissen te kijken naar Simon Carmiggelt die een conferentie afrondt. Applaus! Simon buigt en gaat af. Annie moet op, maar blokkeert, is te zenuwachtig. Sal Tas (met iets onduidelijks onder zijn armen, vleugels blijkt later), die ook in de coulissen is, legt zijn hand op Annies arm.

SAL TAS
(fluistert)
Je kunt 't.

Annie knikt, maar beweegt nog steeds niet. Sal geeft haar een vriendelijk zetje in de goeie richting.

SAL TAS

Toi toi.

Annie struikelt het podium op. De zaal lacht. Door het felle licht ziet Annie niks. Ze kijkt even naar Sal Tas in de coulissen. Hij knipoogt bemoedigend naar haar.

Annie haalt diep adem. De pianist begint te spelen.

ANNIE

*Ze hebben me nooit gevraagd,
zo een dertig jaar geleden:
Juffrouw wilt u geboren worden,
ja of nee,
'k heb eigenlijk nooit begrepen,
waarom of ze dat niet deden,
En nu 'k er over nadenk,
zeg ik: hee,
Daar had toch iemand moeten zijn,
daar in het prenatale,
Een ambtenaar met vleugeltjes
zo achter een loket,
Die had gezegd:*

Het doek gaat open, een ambtenaar met vleugeltjes zit achter een loket, het is Sal Tas. De zaal geeft enthousiast een open doekje.

Annie en Sal wisselen een blik. Sal kijkt haar aan - 'zie je wel dat het goed gaat!'

AMBTENAAR/SAL TAS

*Juffrouw,
wilt u op aarde nederdalen,
Of blijft u voor de zekerheid
maar liever in uw bed?*

ANNIE

*Tja, kijk eens hier,
voordat 'k eraan begin,
Wat houdt het in, meneer,
wat houdt het in?*

AMBTENAAR/SAL TAS

*'s Kijken, vijf, zes, zeven,
maart, april
U wordt in mei geboren als u wil.*

ANNIE

*Dus 't kan?
Geboorte is nog niet beperkt?*

De zaal lacht.

AMBTENAAR/SAL TAS

Oooo nee!

Zaal lacht nog harder.

AMBTENAAR/SAL TAS

(droog)

*Maar ja, geboren worden is niet
ieders werk.*

ANNIE

*En ik kan niet heen en weer?
Zo als forens? (3)*

Open doekje.

LATER

Sal en Annie lopen naar voren om te buigen. Sal pakt Annies hand. Annie kijkt opzij, dat voelt fijn.

411 INT. CAFE - NACHT, AMSTERDAM, 1947

411

Na het optreden is Annie in gesprek met leuke mensen. Intussen houdt ze Sal Tas, die met zijn vrouw aan het praten is, in de gaten.

Wim Hora Adema voegt zich bij Annies groepje. Annie ziet hoe Sal zijn vrouw in haar jas helpt en haar kust.

SAL TAS

Ik blijf nog even, goed?

Sals vrouw knikt en geeft hem een kus.

WIM HORA ADEMA (O.S)

Annie.

Annie wendt haar blik betrapt van Sal af en kijkt Wim Hora Adema aan.

WIM HORA ADEMA

Annie, jij gaat voor mij
schrijven.

Annie kijkt vragend.

ANNIE

Voor jou?

WIM HORA ADEMA

Voor de krant.

Annie kan haar oren niet geloven.

ANNIE

Voor de krant?!

WIM HORA ADEMA
Ik dacht aan het vrouwenhoekje,
en misschien de kinderpagina.

Annie kijkt heel blij.

ANNIE
Dank je wel.

Sal is nu naast haar komen staan.

SAL TAS
Wat is er dank je wel?

Annie realiseert het zich nog niet echt.

ANNIE
(beduusd)
Ik ga voor de krant schrijven.

Sal is blij voor Annie.

SAL TAS
Collega! Gefeliciteerd.

Hij geeft haar een kus op de wang. Annie kijkt hem verlangend in de ogen. Ze beginnen te zoenen.

412 EXT. BRUG - NACHT, AMSTERDAM 1947

412

Annie en Sal zoenen hartstochtelijk op de brug.

SAL TAS
Ik moet gaan.

Annie knikt.

ANNIE
Ik ook.

Ze kust hem weer.

ANNIE
Ik ga.

SAL TAS
Ik ook.

Ze kussen elkaar weer. Uiteindelijk rukken ze zich met moeite van elkaar los.

ANNIE
Dag.

SAL TAS
Dag.

Ze gaan ieder een andere kant van de brug af, kijken nog een keer om en hollen weer op elkaar af.

Ze zoenen.

413 INT. KLEDINGWINKEL - DAG, AMSTERDAM 1947

413

Annie loopt met haar moeder in een damesmodewinkel. Ze snuffelen tussen de rekken. Annie haalt iets frivools uit het rek, een mooie stof maar te bloot, ze hangt het snel weer terug.

TRUI

Maar je hebt toch niks nodig...
(ze kijkt naar de jurk die Annie
aan heeft) Die stof is nog goed.

ANNIE

Ik wil iets nieuws.

Annie kijkt een beetje ondeugend, haar moeder ziet het.

TRUI

Wat? Is er iets dat ik niet weet?

Annie lacht geheimzinnig.

TRUI

Er is een man!

Annie ontwijkt haar moeder, zoekt verder tussen de jurken.

Trui schuift jurken opzij en kijkt Annie die aan de andere kant van het rek staat midden in het gezicht.

TRUI

Wat voor man? Een leuke man?

Annie kijkt alleen maar met pretoogjes naar haar moeder en schuift de jurken voor haar moeder.

Trui begint te stralen. Blij loopt ze om naar Annies kant.

TRUI

Wanneer? Wanneer kan ik hem
ontmoeten? Wat doet hij voor de
kost?

Trui gaat nu ook snuffelen. Ze trekt een truttige jurk uit het rek en slaakt een enthousiaste zucht.

TRUI

Oh, probeer die eens..

Annie wurmt zich in de kleding die haar moeder heeft aangereikt. Ondertussen hoort ze haar moeder praten.

TRUI (OFF)

Je vader zal het ook heerlijk vinden. Hij gaat zo achteruit. Hij wil niet meer dat ik wegga...

Het gordijn gaat open. Annie staat in de wat oude-dames-achtige outfit in het hokje.

TRUI

Heel vlot.

De verkoopster kijkt met een iets andere blik, ze schikt wat aan Annies rok. Annie vindt het ook niet echt geslaagd. Ze kijkt niet al te blij naar haar spiegelbeeld.

VERKOOPSTER

(tactvol)

Het is van een hele goede kwaliteit.

Annies oog valt op een vlotter setje op een paspop.

Annie komt stralend de winkel uit, gekleed in het setje van de paspop, gevolgd door haar moeder die beladen is met tassen uit de winkel. Op de achtergrond trekt de verkoopster de blote paspop snel iets decents aan.

TRUI

Meteen aanhouden... je lijkt wel een klein kind.

ANNIE

(vrolijk)

Nou en?

Annie steekt haar arm in haar moeders arm en loopt vrolijk met haar de straat in. Zo lopen ze even als Annies oog op een krantenjongen valt.

ANNIE

Je wilde toch weten waarom ik zo vrolijk ben?

Ze laat haar moeder los en rent naar de jongen toe. Trui schrikt. Dat is toch niet... Tot Trui's opluchting koopt ze alleen een krant.

Met een geheimzinnig gezicht slaat Annie de krant open op de kinderpagina en houdt hem haar moeder voor.

Trui kijkt, maar ziet niks, zoekt in haar tas.

TRUI
Wacht even, de bril.

Trui zet haar bril op en kijkt. Nu ziet ze het: een gedicht met de naam van haar dochter: Annie M.G. Schmidt erboven. Trui leest vol trots een paar regels van het gedicht en kijkt dan naar Annie.

ANNIE
Beter dan een man?

Trui omhelst Annie en geeft haar een trotse zoen.

TRUI
(hard zodat iedereen het kan horen)
Mijn dochter is een genie!

416 INT. KAMER BIJ HOSPITA - DAG, AMSTERDAM 1947 416

Annie zit te schrijven, maar wordt gestoord door de hospita die komt zwabberen. Ze doet automatisch haar benen omhoog en probeert verder te schrijven.

417 INT. CAFE - DAG, AMSTERDAM 1947 417

Annie zit te schrijven in een hoekje van het steeds voller wordende café. Ze wordt verdrongen door een groep theedrinkende dames en besluit te vertrekken.

418 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 418

Tussen de steeds groter wordende stapels zit Annie te schrijven. Ze is gelukkig met elk af versje.

419 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 419

Annie in een vlotte outfit, is aan het werk - tenminste, ze schrijft vol overgave.

Wim Hora Adema komt binnen.

WIM HORA ADEMA
Klaar?

ANNIE
Bijna -

Annie schrijft geconcentreerd verder. De hoofdredacteur komt binnen.

HOOFDREDACTEUR
Juffrouw Schmidt - ik wacht op de
NATO.

Wim lacht. Annie luistert niet.

HOOFDREDACTEUR
De NATO-notulen zou ik al een uur
geleden -

WIM HORA ADEMA
Dit moet eerst af. Ze is bijna
klaar.

Annie schrijft door. De hoofdredacteur leest over haar
schouder mee: Stekelvarkenwiegenlied. Wim en de redacteur
bekvechten over Annies hoofd heen.

HOOFDREDACTEUR
Ze is van kantoor! Ze moet
documenteren.

WIM HORA ADEMA
Ze schrijft! Wat doe je anders op
een krant dan schrijven?

Annie is klaar met haar versje. Ze geeft het aan Wim. Die
pakt het aan, leest het en begint te grinniken. De
hoofdredacteur voelt zich buitengesloten, wil iets zeggen -
doet het niet. Loopt weg.

420 INT. ARCHIEF - DAG, AMSTERDAM 1947

420

Annie verschuilt zich met Sal in het archief. Hij zoent
haar. Ze vrijen tussen de knipsels, romantisch en
hartstochtelijk.

Na afloop liggen ze in elkaars armen tussen de papieren op
de grond. Annie observeert haar minnaar. Ze geniet van zijn
gezicht, de piepkleine stoppeltjes op zijn kin. Ze kust hem
verliefd. Sal glimlacht. Hij kust haar terug.

ANNIE
Zullen we vanavond naar de film,
er draait...

Sal schudt zijn hoofd.

SAL TAS
Ik heb beloofd thuis te zijn, we
gaan scrabbelen met de kinderen.

Dat steekt Annie.

ANNIE
Morgen dan?

SAL TAS
Is mijn schoonmoeder jarig.

Annie is teleurgesteld. Sal ordent zijn kleren en geeft haar een kus. Annie reageert niet.

SAL TAS
Lieverd, verwacht niet te veel.
Ik ben getrouwd...

Annie knikt. Natuurlijk. Maar ze draait zich woedend van Sal af, en rukt haar kleren goed. Is ze weer verliefd geworden op de verkeerde man. Sal kan niet omgaan met haar boosheid.

SAL TAS
Ik ga. Prettig weekend!

Annie zegt niks. Ze bukt zich en begint de papieren van de grond te rapen. Ondertussen zing ze zacht.

ANNIE
(zingt)
*Eén van de velen,
één uit een rijtje.
Leuk voor een avond
aardig voor een tijdje,
maar meer was het niet.
Het zette niet door,
het stelde niks voor,
zo gaan die dingen.*

Bij de laatste regels trekt Annie haar jas aan.

421 INT. ZIELIGE KAMER BIJ HOSPITA - AVOND, AMSTERDAM 1947 421

Annie komt alleen thuis, in de lege kille kamer. Ze hangt haar jas op.

ANNIE
(zingt)
*'t Was niet meer
dan een vuurtje van stro,
ineens was het uit.
't Is maar beter zo,
d'r bleef geen vonkje,
tenminste bij mij.
Het is weer voorbij - (4)*

Annie gaat op haar bed liggen. Ze denkt en denkt en denkt en neemt een besluit. Ze pakt een papier en begint driftig te schrijven.

422 INT. ADVERTENTIEKANTOOR GROENE - DAG, AMSTERDAM 1947 422

ANNIE
(voorlezend)
Jonge vlotte vrouw, 33 jr
kunstzinnig, muzikaal, met
literaire belangstelling, zoekt
vriendschappelijk contact m.
intellectueel, omstr. 40 jr.,
links georiënteerd, m. veel
gevoel voor humor.

De man achter het advertentieloket kijkt met stomheid
geslagen naar Annie die van een blaadje haar tekst
voorleest, dit tempo kan hij niet bijbenen.

MAN ACHTER LOKET
Jonge, vlotte, vrouw en toen?

423 INT. SLAAPKAMER VOSSIUSSTRAAT - DAG, AMSTERDAM 1988 (HEDEM) 23

Dieuwer en Annie staan voor de kledingkast. Ze hebben lol
om welke jurk Annie mee zal nemen. Sommige worden afgekeurd
als te truttig, te dikmakend, te oude-wijvig. Dick kijkt
vanaf de zijkant jaloers naar deze vrouwenvriendschap.

Dieuwer legt twee setjes op het bed: een witte satijnen
blouse met een mooie broek en een feestelijke jurk.

DIEUWER
Die jurk heeft iets extra's. En
dan met zo'n ketting - meid de
koningin is er niks bij.

ANNIE
Die (broek) zit lekkerder.

Beneden gaat weer de telefoon. Dieuwer haast zich er heen.

DIEUWER
Ik kom al! (tegen Annie) Annie
kiezen, nu!

Annie kijkt even naar Dick in de hoek van de kamer. Hij
kijkt van de jurk naar de broek met de blouse.

ANNIE
Wat vind jij?

DICK
...Je weet toch dat ik bloesjes
onweerstaanbaar vind?

Annie grinnikt. Dick kijkt haar verleidend aan.

DICK
Ik weet nog wat je aan had.

Annie glimlacht.

DICK
Ik weet het nog precies. Een
blauwe rok.

Annie fronst.

DICK
Groen. 't Was groen. Lichtgroen.

Annie knikt, dan verdwijnt ze half achter de kastdeur. Dick denkt na, hij doet zijn ogen dicht om het nog beter voor zich te zien.

DICK
Met een witte blouse. En zijden
kousen.

Dick doet zijn ogen open.

DICK
(gelukzalig)
Prachtige kousen.

Van achter de deur komt de jonge Annie te voorschijn. De kamer verandert in:

424 INT. ZIELIGE KAMER HOSPITA - AVOND, AMSTERDAM 1947 424

De jonge Annie staat in haar onderjurk en haar kousen bij haar kast en pakt:

- een licht groene rok. Ze legt de rok op haar bed.

Annie pakt een wit bloesje met een piepklein groen werkje en legt hem boven de rok op het bed.

DICK (V.O.)
(leest voor)
Daar de aanspraak van deze brief noodzakelijk triviaal moet zijn laat ik deze op gevaar af onhebbelijk te lijken weg. Zo ongeveer beantwoord ik aan de punten die U in de advertentie in de Groene vermeldt. Leeftijd klopt wel (38). Intellect: ben gepromoveerd chemicus. (-) Ik heb er bezwaar tegen in dit stadium mijn naam te noemen en hoop nu maar dat dit U niet zal weerhouden te schrijven. D.

Een zenuwachtige Annie komt het volle café van Américain binnen. Het is er druk, gezellig geroezemoes overstemt de muziek.

Annie 'scant' de aanwezigen. Wie van hen zal D. zijn? Aan de leestafel zitten een paar losse heren. Een tafel met een man alleen, maar met wel twee consumpties. Een vrouw voegt zich bij hem.

Snel kijkt ze verder. Haar blik blijft hangen bij een knappe man met grijze slapen en donkere wenkbrauwen die aan een tafeltje bij het raam zit te lezen.

Annie kijkt naar hem, verlangend. Zou dat hem zijn? Ze kan het zich niet voorstellen.

Ze draait zich resoluut om. Ze duwt de zware cafédeur open. Op de drempel kijkt ze nog een keer om naar de man. Hij kijkt op van zijn krant en kijkt haar aan.

Hij glimlacht.

Annie bedenkt zich. Ze gaat terug het café in, loopt verwachtingsvol op de man af.

De oude Annie en Dick kijken elkaar aan. Ze tasten elkaar af met hun blikken alsof ze elkaar weer voor het eerst zien.

Annie gaat verwachtingsvol naar de man aan het tafeltje toe. Het is de jonge Dick van Duyn (38). Hij kijkt op van zijn krant.

Annie moet moeite doen om te zien welke krant hij leest - ze hoopte het al, het Parool.

Ze blijft verlegen staan. Hun blikken kruisen. Dick 'keurt' haar ongegeneerd, zijn blik blijft hangen bij haar bloesje, haar benen in de zijden kousen. Annie voelt zich ongemakkelijk.

Dan lacht Dick - ze is goedgekeurd.

Annie ontspant een beetje. Lacht opgelucht terug. Ze gaat bij Dick aan de tafel zitten.

DICK

Ik hoop dat u Annie Schmidt bent.

Annie knikt, verlegen.

ANNIE
Zeg maar jij hoor.

Dick knikt.

ANNIE
En u ehm...

DICK
Jij, als jij een jij bent, dan
ben ik ook een jij.

Annie lacht.

ANNIE
Jij bent D.

Dick lacht.

DICK
Maar jij mag Dick zeggen.

Annie lacht. Hij steekt zijn hand uit.

DICK
Dick van Duijn.

Dick wenkt een ober. De ober meldt zich.

DICK
Twee witte wijn alstublieft.

Annie observeert details van Dicks uiterlijk, zijn lange handen, zijn lachende mond, zijn donkere wenkbrauwen boven zijn in haar geïnteresseerde ogen.

Dick wil iets zeggen, maar de trompettist uit het combo begint net een knetterende blaassolo te spelen.

Annie en Dick lachen erom. Gasten staan op om te dansen.

Annie en Dick kunnen elkaar niet verstaan. Hilariteit. Telkens als ze wat zeggen worden ze overstemd door een trompetuithaal of een saxofoon.

Er zit niks anders op. Dick nodigt Annie uit om te dansen. Ze plooit zich in zijn sterke armen, drukt zich tegen hem aan en ruikt zijn geur...

Annie en Dick dansen.

Ze dansen.

En dansen.

Als het combo uitgeput hun laatste tonen blazen, dansen ze nog steeds. Obers ruimen op, klanten verlaten de zaak.

Het nummer is afgelopen, de lichten gaan aan. Plots is Annie verlegen. Annie en Dick laten elkaar wat onhandig los. Wat vreselijk dat deze avond voorbij is. Wat nu?

428 EXT. AMERICAIN - NACHT, AMSTERDAM 1947

428

Annie en Dick staan aarzelend voor Americain, Annie wil afscheid nemen.

ANNIE

Nou, ehm.

Ze gaat op haar tenen staan en geeft Dick een kus op zijn wang.

ANNIE

Dan ga ik maar -

Dick knikt, maar pakt haar vast. Kijkt haar diep in de ogen. En plein public zoent hij Annie hartstochtelijk op haar mond. Terwijl langs hen heen mensen over straat lopen, lijkt voor Annie en Dick de wereld stil te staan in een eindeloze zoen.

429 EXT. HUIS ANNIE - NACHT, AMSTERDAM, 1947

429

Annie en Dick lopen hand in hand over de gracht. Annie blijft staan voor een mooi grachtenpand.

ANNIE

Hier is het...

Dick kijkt geïmponeerd. Annie wijst naar een klein raampje helemaal boven.

ANNIE

Daar -.

Dick lacht.

DICK

Zullen we volgende week...?

Annie knikt verliefd. Dick is blij.

Hij aait Annies gezicht, pakt haar voorzichtig vast. Hij kust haar zacht op haar mond.

DICK

Zul je me niet vergeten?

Annie knikt. Ze zoenen nu hartstochtelijk. Dan laat hij haar los, hij moet gaan.

DICK

Ik schrijf je elke dag -

Annie is blij, dit had ze nooit durven dromen. Hij kust haar nog een keer.

Nu gaat hij echt. Hij loopt weg, zwaait nog een keer. Annie kijkt hem smoorverliefd na.

Ziet hem stilstaan, zich omdraaien en op haar afrennen. Ze vindt het heerlijk, maar ziet als hij dichterbij komt dat er iets niet klopt. Zijn gezicht staat anders.

DICK

Anna... Vanavond was -
- the big bang.

Annie glundert, voelt zich al minder ongerust.

DICK

Wat ik nu ga zeggen - dat heeft
niks met jou te maken. Of met
ons. Het doet niets af aan wat ik
voor je voel.
Ik had het meteen moeten zeggen -
-
Ik ben getrouwd.

Annie kijkt hem verbijsterd aan. Haar verliefdheid is tot het nulpunt gedaald. Dick probeert te redden wat er te redden valt. Hij verspert de deur van het grachtenpand.

DICK

Het maakt niet uit. Het is een
slecht huwelijk, we zijn uit
elkaar gegroeid, al jaren...

Annie zegt niks, ze draait zich van Dick af en holt weg, volkomen over haar toeren...

Dick komt haar achterna.

DICK

Annie, wacht...

ANNIE

(rennend)
Ga weg! Blijf van me af! Ik hoef
je NOOIT meer te zien.

Tranen in haar ogen. Groot verdriet.

430

EXT. SCHELDEPLEIN - NACHT, AMSTERDAM 1947

430

Annie loopt alleen op straat. Het miezert. Ze voelt zich diep-ongelukkig.

VERLOPEN VROUW

(zingt)

*Geen plaats ter wereld is zo
godverlaten
En zo fatsoenlijk als het
Scheldeplein
Bij avond en het regent en de
straten
Langer en glimmender en leger
zijn
Dit is een stad met veel te
weinig moorden.
Het regent gluiperig in het
plantsoen.
De tramrails wijzen koppig naar
het noorden
En dat is dan ook alles wat zij
doen.
Die man zou het waarschijnlijk
niet begrijpen,
Die man daar op de hoek, wat ik
bedoel,
Wanneer ik plotseling zijn hand
zou grijpen
En zeggen zou, hoe eenzaam ik me
voel.
Ik ga naar huis. Daar wachten me
twee ramen,
Een beddesprei (gehaakt), en aan
de muur
Een plaatje van een veel te mooie
dame.
En dan de wekker nog. Op zeven
uur.(5)*

431 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 431

De telefoon gaat. Annie is in haar werk verdiept en neemt wat laat op.

ANNIE

Documentatie... spreekt u mee.

-

Bezoek?

Haar collegaatje kijkt op. Annie kijkt weg. Ze hoort wie het is, haar gezicht betreft.

ANNIE

Oh nee... ik ben veel te druk.

- Nee onmogelijk.

Annie legt de telefoon met een klap neer. Haar collega kijkt nieuwsgierig, maar Annie doet alsof haar neus bloedt en gaat verder met werken.

Er wordt op de deur geklopt. Annie schrikt op. Het is de receptioniste. Ze heeft een briefje voor Annie.

Annie wuift, ze wil de brief niet hebben.

RECEPTIONISTE

Hij gaat niet weg voor-ie
antwoord heeft.

ANNIE

Ik heb nu geen tijd -

RECEPTIONISTE

Het is een aardige vent.

ANNIE

- En morgen niet. En overmorgen
ook niet.

De receptioniste kijkt verbaasd. Ze legt de brief op de hoek van Annies bureau en verlaat de kamer. Annie kijkt naar de enveloppe. Anna staat er op in een mooi handschrift. Ze aarzelt, loopt met de brief naar het raam en kijkt van achter de gordijnen naar beneden. Ze ziet:

432 EXT. GEBOUW PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947

432

Dick loopt verslagen weg bij het gebouw.

DICK

(zingt zachtjes)

*De wereld is wonderlijk leeg
zonder jou,
er staat maar zo weinig meer in.
De hemel is aldoor
zo hinderlijk blauw.
Waarom? Wat heeft het voor zin?
De merel zit zachtjes te zingen
in 't groen.
Voor mij hoeft ie heus zo zijn
best niet te doen.
De wereld kan vol van geluk zijn,
maar nou:
Leeg zonder jou.*

433 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947

433

Annie voelt zich ellendig. Ze kan haar ogen niet van Dick afhouden. Ze komt achter de gordijnen vandaan. Alsof ze toch wil dat hij haar ziet -

DICK (OFF)

*Dat zonder jou nog een lente
bestaat
Met ooievaars en met bloemen,
(MORE)*

DICK (OFF) (cont'd)
*Dat er een meidoorn in bruidstooi
staat,
Is zonder meer tactloos te
noemen.*

434 EXT. GEBOUW PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947

434

Dick draait zich nog één keer om naar het grote Paroolgebouw. Hij is te ver weg om Annie te herkennen.

DICK
(zingt)
*En wat is het nut van een
lindenlaan,
Als wij er samen niet langs
kunnen gaan?
Langs alle heggetjes bloeit wilde
roos
Nutteloos, zinneloos*

*De wereld is wonderlijk leeg
zonder jou,
er staat maar zo weinig meer in.
De hemel is aldoor
zo hinderlijk blauw.
Waarom? Wat heeft het voor zin?
De merel zit zachtjes te zingen
in 't groen.
Voor mij hoeft ie heus zo zijn
best niet te doen.
De wereld kan vol van geluk zijn,
maar nou:
Leeg zonder jou.*

435 INT. DOCUMENTATIE-AFDELING PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 435

Annie zit weer achter haar bureau en zingt de laatste regel met Dick mee:

ANNIE
(zingt fluisterend)
Leeg zonder jou. (6)

Ijverig begint ze te typen. Maar ze kan haar ogen niet afhouden van de brief van Dick.

En dan plots scheurt ze de brief open en leest 'm gretig. Ze staat op en holt weg van haar kamer, een verbaasde collega achterlatend. De brief van Dick blijft achter op het bureau, Annie komt terug en grist de brief mee.

DICK (V.O.)
*Annie, onze eerste avond samen
gaf een ongewoon aanvoelen van
elkaar.*

(MORE)

DICK (V.O.) (cont'd)
Zonder theatraliteit zou ik je
willen vragen dit niet te laag
aan te slaan, hetgeen je
overigens misschien niet doet.

436 EXT. GEBOUW PAROOL - DAG, AMSTERDAM 1947 436

Annie rent weg van het gebouw, in de richting van Dick. Ze slaat de hoek om.

437 EXT. WINKELSTRAAT - DAG, AMSTERDAM 1947 437

Annie loopt zoekend door de straat. Bij een cafeetje blijft ze voor het raam staan. Ze kijkt naar binnen, ziet een bekende rug, denkt met een schok Dick te zien zitten aan de bar. Ze doet de deur van het café open, de gasten aan de bar kijken op. De man die Dick zou kunnen zijn, heeft een grote snor. Annie haast zich weg.

DICK (V.O.)
Het komt in dit tranendal nu
eenmaal niet veel voor, dat twee
mensen, die om te beginnen niets
van elkaar weten praktisch ineens
als goeie vrienden kunnen praten.
Praat met me, alsjeblieft, bel
me, ook als je het lastig vindt,
je kunt me dan uitschelden per
telefoon.

Annie gaat steeds harder lopen.

438 INT. AMERICAIN - EIND VAN DE DAG, AMSTERDAM 1947 438

Annie komt Americain binnen. Dick, aan hun tafeltje, zit gehuld in rook, treurig voor zich uitkijkend. Als hij Annie ziet, staat hij meteen op.

Alle gasten en obers kijken om naar Dick en Annie, die elkaar harstochtelijk in de armen vallen.

439 EXT. GRACHT - AVOND, AMSTERDAM 1947 439

Dick en Annie lopen ineengestremgeld over de gracht. Ze kunnen elkaar niet los laten.

440 EXT/INT. HUIS ANNIE - AVOND, AMSTERDAM 1947 440

Annie opent haar deur. Ze gaat Dick voor naar boven. Zachtjes sluipen ze de trap op, langs de deur van de hospita.

De deur wordt van het slot gedraaid en gaat open, Annie en Dick komen binnen. Nog voor de deur dicht is beginnen ze harstochtelijk te zoenen. De deur valt in het slot.

Overal is het krap in de kleine kamer:
Dick en Annie vallen bijna van de stoel waarop ze zitten te zoenen.

Liggen op de grond, stoten zich aan een tafelpoot.

Zitten aan een klein tafeltje terwijl Dick een fles wijn openmaakt.

In het smalle bed, in elkaars armen na het vrijen liggen ze lepeltje lepeltje. Ze zijn gelukkig.
Dick hoort niet dat Annie zachtjes zingt:

ANNIE

*Zo verliefd op elkaar
Zo verliefd vannacht
Het is of ik jaren
Op jou heb gewacht
Op je ogen, je haar
Je mond als je lacht
Zo verliefd op elkaar
Deze nacht
Laat het zo blijven
niet zo maar even,
Laat het zo blijven
ons verdere leven.
Zo dat we eeuwig bij elkaar
horen.
Maar ik ben bang
want ik weet van te voren... (7)*

Dick staat op uit bed.

DICK

Het spijt me vreselijk.
De laatste trein...

Hij geeft haar zacht een zoen. Ze verstijft.

DICK

Maar ik kom morgen terug...

Annie is sceptisch.

ANNIE

(scherp)
Morgen is je schoonmoeder
jarig....

DICK

?

ANNIE
Of misschien moet je wel
scrabbelen met je kinderen.

Dick begint hard te lachen.

DICK
Die houden helemaal niet van
scrabbelen!
Je bent jaloers!

Annie zit boos in bed. Dick kijkt haar verliefd aan.

DICK
Wat is het toch dat me zo
ongelofelijk in je aantrekt?

De boze Annie laat zich half verleiden. Bromt:

ANNIE
Slank, goede verschijning...

Dick lacht.

DICK
Vlot - Nee, dat is het niet -
daar ben je te intelligent voor.

Hij kust haar.

DICK
Artistiek.

Hij kust haar nog een keer.

DICK
Kroelerig...

Annie lacht.

442 EXT. HUIS ANNIE - OCHTEND, AMSTERDAM 1947

442

Een verliefde Annie hangt uit het raam en kijkt Dick na die
over de gracht wegloupt. Dick draait zich om.

DICK
Ik kom terug en dan gaan we
uitslapen!

Annie lacht. Dick loopt achteruit terwijl hij overlopend
van verliefdheid niet raakt uitgepraat.

DICK
En ontelbaar vaak uit eten, en
drinken en vrijen en...
alles wat je maar wilt!

Dan draait hij zich om en loopt weg. Annie kijkt hem na en zingt.

ANNIE

*Laat het zo blijven
niet zo maar even,
Laat het zo blijven
ons verdere leven.
Zo dat we eeuwig bij elkaar
horen.
Maar ik ben bang
want ik weet van te voren...(7)*

443 EXT. TERRAS - EIND VAN DE DAG, PARIJS 1948

443

Annie en Dick drinken wijn... en/of:

Delen een stokbroodje kaas

Voeren eendjes vanaf een brug

Bekijken boeken bij een boekenkraampje

444 INT. HOTELKAMER - EIND VAN DE DAG, PARIJS 1948

444

Annie en Dick hebben een hotelkamer met veel bloemetjesbehang. Dick ligt op bed met een Franse krant. Annie pakt haar rommelige koffer uit, slaat haar gekreukte kleren uit en hangt ze op. Ze kijkt innig gelukkig naar Dick, die niet door heeft dat hij geobserveerd wordt.

Als ze klaar is met haar eigen koffer, buigt ze zich over die van Dick.

Annie ziet hoe keurig alles gerangschikt is, aan alles is gedacht: een warme trui voor als het fris wordt, gestreken onderbroeken, sokken. Vol verbijstering haalt Annie een kaartje met veiligheidsspelden en garen uit een zijvakje.

Opeens realiseert ze zich dat Dicks vrouw zijn koffer heeft ingepakt.

ANNIE

(in zichzelf)
Dat heeft ZIJ gedaan...

(tegen Dick)
Dat heeft ZIJ gedaan hè?

Dick zegt niks. Annie wordt steeds kwader.

ANNIE

Die vrouw heeft jouw koffer ingepakt!

(MORE)

ANNIE (cont'd)

Meneer gaat met zijn maîtresse
naar Parijs en mevrouw pakt zijn
koffer in.

Annie geeft de koffer een zet. Dan begrijpt ze ineens hoe
het zit:

ANNIE

Ze weet het niet!
Hè Dick?
Ze heeft geen idee van mijn
bestaan!

Dick voelt zich ongemakkelijk.

DICK

(uit Heerlijk duurt het
langst)
*Het heeft helemaal niets te
betekenen, Anna -*

ANNIE

Oh nee?

DICK

*Het heeft geen enkele betekenis,
het tast mijn verhouding tot jou
niet aan.*

ANNIE

(sarcastisch)
*Wat heerlijk.
Je houdt het keurig apart.
Ontbijt met mij. Ontbijt met die
vrouw.*

DICK

*We hebben al jaren niks meer met
elkaar, ons huwelijk is over.*

ANNIE

*Waarom ga je dan niet bij d'r
weg? (8)*

Dick zegt niks. Annie kijkt naar de liefdevol geordende
koffer.

ANNIE

Ze houdt nog van je. ZE HOUDT NOG
VAN JE! En jij van haar.

Ze loopt woedend met de koffer naar het raam en gooit hem
naar buiten. De koffer valt met een knal op de
binnenplaats, alle kleren vliegen over de grond. Ergens aan
de overkant gaat een raam open.

STEM

Silence s'il vous plait! Merde!

Dick zit met grote schrikogen in bed.

Annie verdwijnt in de badkamer. Ze gooit de deur met een knal dicht.

445 INT. BADKAMER - AVOND, PARIJS 1948 445

Annie zijgt neer op de rand van het bad. Ze begint te huilen.

446 INT. HOTELKAMER - AVOND, PARIJS 1948 446

Een klop op de deur. Een hotelbediende staat in de deuropening met Dicks koffer. Zijn kleren puilen eruit.

HOTELBEDIENDE

Pardon monsieur... Il ne faut pas

-

Terwijl de man verwijtend doorratelt in het Frans valt de koffer weer open. De bediende raapt de kleren op en propt ze er weer in. En intussen stort Dick zijn hart uit:

DICK

(zingt)

*Hoe gaan die dingen?
Je hebt één vrouw.
Dat is heel simpel,
je bent haar trouw
Maar op een ochtend,
dan denk je: Hee,
M'n God nog aan toe,
het zijn er twee!
Dan zeg je, wacht es,
dit wordt te mal.
Ik ben benieuwd of
mijn geweten spreken zal.
Je luistert goed
en dat is zo raar;
Die stem daarbinnen
heeft geen bezwaar.
Je hebt geen schuldgevoel,
Geen spijt en geen berouw,
Dat is zo wonderlijk,
je voelt je niet ontrouw,
Alleen maar fijn en opgewekt
Tot op de dag dat 't wordt
ontdekt,
Pas op dat ene vervloekte
ogenblik
Ben je een schurk en een ploert
En een viezerik (9)*

De bediende heeft met moeite de koffer weer dichtgekregen en is blij dat hij weg kan. Dick kijkt naar de badkamer, hij hoort Annie snikken.

Hij zucht, gaat naar haar toe, maar de deur zit op slot.
Vrouwen!
Dick laat zich radeloos op bed vallen.

447 EXT. HUIS ANNIE VOSSIUSSTRAAT - DAG, A'DAM 1988 (HEDEN) 447

Annies koffer wordt snel door de taxichauffeur van Dieuwer overgenomen en in de achterbak gegooid. Dieuwer kijkt ongeduldig naar de deur. Waar blijft Annie?

448 INT. HUIS ANNIE VOSSIUSSTRAAT - DAG, A'DAM 1988 (HEDEN) 448

Annie loopt tastend door haar huis. Zoekt:

ANNIE

Dick?

Ze luistert. Geen antwoord.

ANNIE

(beetje onzeker)

Dick? Ik ga.

Ben overmorgen weer terug...

Dieuwer stampst naar binnen.

DIEUWER

Annie waar blijf je? Dat vliegtuig wacht heus niet, al moet je de Nobelprijs ophalen.

Dieuwer neemt Annie snel mee naar buiten. Annie kijkt nog even om, alsof ze Dick dag zegt.

449 INT. TAXI - DAG, AMSTERDAM 1988 (HEDEN) 449

Dieuwer duwt Annie gehaast in de taxi - naast Dick die er al zit. Annie kijkt verbaasd. Dick zwijgt.

Dieuwer, die Dick niet ziet, stapt vanaf de andere kant in. Dick moet zich klein maken, hij komt in de verdrukking.

DIEUWER

(tegen de chauffeur)

Lekker doorsjezen alstublieft anders komen we te laat.

DICK

Gaat dat mens ook mee?

ANNIE

Gelukkig wel! Zonder Dieuwer zie ik niks Dick.

Dick zwijgt.

DIEUWER
Hè gezellig.

Annie kijkt veelbetekenend naar Dick.

ANNIE
ZIJ vindt het leuk om met me mee
te gaan.

DICK
Zij gaat mee voor de show. IK ga
mee voor jou.

Annie kijkt opzij en ziet dat Dick meent wat hij zegt.

450 INT. HOTELKAMER - AVOND, PARIJS 1948

450

Dick klopt op de deur van de badkamer. Annie doet eerst niet open, maar als hij nog een keer klopt wel. Ze kijkt hem met een verdrietig gezicht aan.

Dick neemt haar in zijn armen.

DICK
Anna toch, Annaliefje.

Hij troost haar.

Ze kussen.

Ze belanden vrijend op het bed. Annie is nog steeds verdrietig. Dick streelt haar gezicht.

ANNIE
Met haar heb je een huis en een
poes...

Ze wurmt zich uit Dicks armen. Staat op.

ANNIE
*Laten we er maar mee ophouden. 't
Is zo uitzichtloos, er zit geen
toekomst in... Ik voel me
besmeurd en bezoedeld.*

DICK
*Er is geen enkele reden om je
besmeurd en bezoedeld te voelen.*

ANNIE
*Toch voel ik me besmeurd en
bezoedeld. Niemand heeft respect
voor me.*

DICK
Ik heb toch respect voor je?

ANNIE
Jij ook niet.

DICK
Wel waar. Kom eens hier.

Ze komt niet, hij loopt naar haar toe. Ze blijft met haar rug naar hem toe staan.

DICK
Je moet een beetje geduld met me hebben.

ANNIE
Ja?

DICK
En je moet een beetje vertrouwen hebben in mij. (10)

ANNIE
Ja?

DICK
De kinderen, en Olga, en ik en jij, we hebben tijd nodig. Heus, het komt allemaal in orde.

De muziek begint te spelen en Dick probeert Annie zingend te verleiden. Hij pakt haar beet, ze dansen.

DICK
*Een vrouw zoals jij
Moet niet zo gebonden zijn
Moet vandaag in Parijs
En morgen in Londen zijn.
Een vrouw als jij die zo veel
stijl en zo veel charme heeft,
Die op een afstand blijft en
desondanks dat warme heeft,
Een vrouw zoals jij,
Die koel als ijs kan zijn,
Maar die tegelijk
Zo vreselijk wijs kan zijn.
Je leeft te duf duf duf in een
huisje,
Muf muf muf in een laantje,
Jij leeft totaal verkeerd. (11)*

Annie laat Dick los, de muziek stopt.

ANNIE
Ga je bij d'r weg?

Dick knikt.

ANNIE
Scheiden?

Dick knikt.

ANNIE
Belooft?

Dick geeft haar een zoen.

451 INT. TAXI - DAG, AMSTERDAM 1988 (HEDEN)

451

ANNIE
Beloven, dat kon je.

DICK
Ik heb mijn best gedaan.

ANNIE
Je bent nooit van haar
gescheiden.

De taxi mindert vaart, nadert de ingang van Schiphol.

De taxi stopt. Dieuwer stapt aan haar kant uit.

DICK
Laten we weggaan alsjeblieft. Ga
met me mee.

Het portier aan Annies kant gaat open.

DICK
Wij moeten samen zijn.
Je bent van mij.

Dieuwer wil Annie uit de auto helpen, maar het lukt niet omdat Dick haar vasthoudt.

ANNIE
Ik was van jou, helemaal. Maar
jij wilde mij niet helemaal. Niet
alles.

Dieuwer trekt haar uit de auto. Annie kijkt nog even om.

ANNIE
Ik heb er te vaak alleen voor
gestaan. Veel te vaak.

Ze slaat het portier dicht.

452 INT. HAL HUIS OUDERS - AVOND, DEN HAAG, 1951

452

Een deur gaat open. Annie (40) wordt door haar moeder binnen gelaten. Annie is onrustig, ze heeft zich gehaast. Ze kust haar moeder, die haar jas aanneemt.

ANNIE
En, wat zei de dokter?

TRUI
Dat het afloopt.

Annie loopt naar het zijkamertje waar de deur van open staat. Ze kijkt naar binnen, haar vader ligt in zijn ligstoel, aan de wanden planken met boeken (Hegel, Kant, Spinoza). Vader reutelt.

TRUI
Zo is het al de hele dag. Ik ben zo ontzettend moe.

ANNIE
Ik ben er nu toch, ga maar een beetje slapen.

Trui kijkt naar haar man.

TRUI
Vanochtend was hij nog bij kennis.

Door haar vermoeidheid en tranen heen begint Trui te lachen. Annie kijkt verbaasd.

TRUI
Hij heeft de dominee weggestuurd.
Die wou hij niet aan zijn bed.
Hij zei 'ik red me zelf wel.'

Trui lacht hard, Annie lacht mee. Uit het kamertje klinkt weer gereutel.

ANNIE
Ga maar slapen, ik blijf hier vannacht.

TRUI
Je ziet zo wit, voel je je wel goed?

ANNIE
Niks aan de hand, ik ga nog even werken...

453 INT. ZIJKAMERTJE - AVOND, DEN HAAG 1951

453

Annie installeert zich naast haar stervende vader. Op haar schoot een blocnote en een pen.

Annie noteert: *Luilekkerlandexpres*.

Dan begint ze een regel te schrijven, die ze zachtjes meeleest.

ANNIE
*Wat? Durf je nog te zeggen dat
Luilekkerland niet bestaat?*

Ze schrijft:

ANNIE
Nou heb je van de week...

Ze denkt na. Kijkt even naar haar vader, bedenkt iets.

ANNIE
*...die toeter niet gehoord op
straat? (12)*

Terwijl ze zoekt naar leuke zinnen, rijmwoorden, reutelt haar vader zachtjes. Op het papier ontstaat het gedicht.

Zo nu en dan kijkt ze even naar Johan.

ANNIE
*Ben bijna klaar vader, het moet
af, voor de krant, sorry.*

Johan reageert niet. Hij reutelt wat, Annie murmelt wat. Ze schrijft en schraapt, leest zo nu en dan een zinnetje. Het versje is klaar.

Naast haar valt het reutelen stil. Annies vader ligt doodstil. Annie buigt zich over hem heen.

ANNIE
*Alstublieft! Even wachten... Even
blijven nog. Ik haal moeder.*

Maar als ze ziet dat Johan echt dood is, bedenkt ze zich. Ze gaat weer naast hem zitten. Kijkt lang naar zijn gezicht. Het maakt haar rustig.

ANNIE
...
*Misschien denkt u dat ik nooit
naar u luisterde.*
...
Dat is niet zo.
...
*Weet u nog - toen ik klein was?
Wat u zei?
Het gaat om de verhalen.*
-
Het gaat om de verhalen...

Annie is een tijdje stil. Dan:

ANNIE
*Dit hebben we veel te weinig
gedaan...*
(MORE)

ANNIE (cont'd)
Gewoon, met zijn tweeën, een
beetje praten.
Jammer.

...
Ik ben niet zo goed in vaders.

Ze pakt haar vaders hand.

ANNIE
U niet in kinderen.

Ze drukt haar vaders hand tegen zich aan.

ANNIE
(emotioneel)
Ik heb u zo gemist. Zo gemist.

Annie legt haar vaders hand weer netjes terug. Ze laat haar
handen op haar eigen buik rusten.

ANNIE
(bijna bezwerend)
Ik wil dat mijn kind wel een
vader heeft. Dat wil ik ZO graag -

Ze kijkt even naar haar vader. Knikt.

ANNIE
Ik krijg een kind.
- U bent de eerste die het weet.

Ze staat op, geeft haar vader kus en verlaat de kamer.

ANNIE (OFF)
Moeder?

454 INT. CAFE (IDEM SCENE 12) - NACHT, AMSTERDAM 1951

454

Annie heeft opgetreden. Dick zit aan de bar, Annie kijkt
hem gespannen aan.

Dick merkt dat er iets is. Maar wat? Hij probeert haar aan
het lachen te maken. Streelt haar hand. Annie kijkt weg. Ze
is onrustig.

Stilte.
Dan, plompverloren:

ANNIE
We krijgen een kind.

Dick kijkt Annie ongeloofig aan. Echt waar?
Annie knikt. Echt waar.

Dick kust haar op de mond en trekt haar tegen zich aan. Met
zijn hand streelt hij haar buik, Annie kan bijna niet
geloven dat Dick zijn enthousiasme echt meent.

Na een innige omhelzing laat Dick haar weer los, zijn praktische geest komt naar boven.

DICK
We moeten een wieg, en een
wandelwagen en een bijtring.

ANNIE
(nuchter)
En een vader. Dit kind moet een
vader.

Dick kijkt Annie moeilijk aan.

DICK
Olga weigert te scheiden.

ANNIE
Het MOET Dick.

DICK
Wat kan ik doen als Olga niet
meewerkt?

Annie kijkt kwaad weg.

DICK
Ze DOET het niet Annie. Ze wil er
niet aan. Ik kan haar toch
moeilijk vermoorden?!

Annie kijkt Dick streng aan.

ANNIE
Het kan me niet schelen hoe je
het doet, maar ik word mevrouw
van Duijn. Dit kind krijgt een
vader. Een echte vader.
Dat eis ik.

Dick slikt.

455 INT. POFFERTJESKRAAM - DAG, AMSTERDAM 1951

455

Eind december, buiten is het koud. In de protserige bankjes van een poffertjeskraam zit een knappe Dick van Duijn (43), keurig in pak met een corsage, met zijn ogen dicht. Een stem buiten beeld zegt dat hij zijn ogen mag open doen. Dick opent zijn ogen en ziet een hoogzwangere Annie in een feestelijke jurk. Ze kijkt hem vragend aan.

ANNIE
Mooi?

DICK
...Prachtig.

Annie kijkt Dick verliefd aan. Ze zoenen elkaar intens.

ANNIE

(zingt)

*Weet je nog: je vrouw die was
ertegen.
Wij mochten elkander niet
ontmoeten.
Wij liepen urenlang in de regen.
Met natte voeten.
Tenslotte gingen wij met een heel
slecht geweten.
Poffertjes eten.
Poffertjes - (13)*

Gekuch. Ze kijken op in het gezicht van een heer op leeftijd:
DE VADER VAN DICK. Dick geeft zijn vader een hand.

DICK

Dag pa. Pa, dit is Anna.
Anna, mijn vader.

Annie schudt de vader van Dick de hand.

ANNIE

Ik ben zo blij dat u gekomen
bent. Het is voor u ook niet
makkelijk.

De vader van Dick knikt, zonder iets te zeggen, hij wil er
blijkbaar verder niet op ingaan.

Dick checkt of hij de ringen heeft. Hij vindt ze in zijn
binnenzak.

DICK

Zullen we dan maar?

456 INT STADHUIS - DAG, AMSTERDAM 1951

456

Annie staat voor de tafel van de ambtenaar die voorleest.

AMBTENAAR

Neemt gij, Anna Maria Geertruida
Schmidt, tot uw wettige
echtgenoot -

De camera gaat van Annie naar haar linkerkant.

AMBTENAAR

- Hendrickus Johannes van Duijn?

We zien nu dat het niet Dick is, maar Dicks vader die naast
haar staat en onwennig haar hand vast heeft.

Annie kijkt naar Dick en zegt dan ja. Dick reikt het doosje
met twee simpele ringen aan.

Zijn vader schuift een ring aan Annies vinger. Annie schuift er eentje aan de vinger van Dicks vader.

In plaats van haar echtgenoot, draait ze zich naar Dick en kust hem heel lang op zijn mond.

457 INT. DEYSSELHOFKLINIEK - AVOND, AMSTERDAM 1952

457

Een kliniek, Annie ligt in barensgnood. Ze is alleen, houdt het niet meer vol, is de uitputting en wanhoop nabij. Een verpleegster met doeken en heet water komt de kamer binnen.

VERPLEEGSTER

De spijlen vastpakken en flink schreeuwen.

ANNIE

Dick! Dick!

Met een laatste oerkreet wordt Philip Dirk van Duijn geboren. De verpleegster kijkt naar de klok en constateert dat het kwart voor zes is.

Annie ligt in bed met haar zoontje in haar armen. De bezige verpleegsters om haar heen merkt ze niet op, de wereld lijkt stil te staan. Dit is geluk, zij en het kind.

ANNIE

(zingt zachtjes tegen
Flip)

*Ik zal je leren blazen
tegen het grote kattekwaad.
Ik zal je leren blazen
tegen het grote wafwoefwaf,
het grote wafwoefwaf dat altijd
door de wereld gaat.
En als je dan goed blazen kan,
dan blaas je 't van je af,
Kattemenoeltje,
Kattemenoel. (14)*

Dick komt bijna verlegen de kamer binnen en kijkt ontroerd toe.

Dan bewondert hij Flip terwijl hij een klein doosje uit zijn zak haalt. Er zit een ring in. Geen gladde simpele, maar eentje met een grote rooktopaas. Hij schuift hem om Annies vinger als een trouwring. Dan neemt hij Flip in zijn armen.

DICK

Dag Flipje. Dag lief Flipje van me.

Dick kijkt Annie stralend aan. Zoent haar.

DICK

Vrouw van me.

Annie, Dick en Flip zitten heerlijk tegen elkaar aan. Grote liefde.

458

INT. IBBY, PODIUM/ZAAL - NACHT, OSLO 1988 (HEDEN)

458

Klaterend applaus. Een stem die de beroemde Zweedse schrijfster Astrid Lindgren aankondigt als overhandigster van de prijs. De oude Dick kijkt met dezelfde verliefde en trotse blik naar Annie, die door Dieuwer een groot podium wordt op geholpen en daar van Astrid Lindgren een helpende hand krijgt.

Volle zaal. Annie neemt het applaus in ontvangst. Ze draagt de satijnen blouse en broek. Dieuwer, die terug gaat naar de zaal, heeft de glitterketting om en de oorbellen in. Annie krijgt van haar beroemde Zweedse collega Astrid Lindgren De Hans Christian Andersenprijs overhandigd.

Annie wordt afgeleid door Dick die op zijn hurken voor het publiek langs kruipt en op de eerste rij naast Dieuwer gaat zitten. Hij kijkt Annie aan met een complimenterende blik over haar outfit. 'Je bent mooi' zeggen zijn lippen. Het ontroert haar.

Dan krijgt Annie een microfoon aangereikt terwijl het applaus langzaam verstomt. Annie begint met praten.

ANNIE

Dear Hans Christian, I got your
award! Needless to say how happy
I am. I laughed and I cried over
your fairytales and they still
inspire me - as they did when I
was young.

Annie lacht flirterig de zaal in, waar de mensen lachen om haar tekst. Dieuwer klapt het hardst van iedereen.

ANNIE

I have been an ugly duckling for
a long time, now I am an old and
ugly swan. But still a swan.

Bij die laatste woorden zoekt Annie oogcontact met Dick. Hij knipoogt naar haar. Annie bloost en krijgt dan de Hans Christian Andersenprijs in haar handen gedrukt. Onder het enthousiaste applaus loopt Annie onvast naar de rand van het podium. Dieuwer haast zich om Annie te helpen, maar Dick is haar voor. Hij tilt Annie van het podium en kijkt haar in haar ogen.

DICK

Gefeliciteerd. Ik ben trots op
je.

ANNIE
(wantrouwend)
Echt?

DICK
(oprecht)
Ik weet hoe hard je ervoor
gewerkt hebt. Je hebt hem
verdiend.

Annie lacht een gelukkige lach, ze kust Dick dankbaar terug. Het applaus is nog lang niet afgelopen.

DICK
Het is een prachtig slotakkoord.

Annie gaat zitten. Nu dringen de woorden pas tot haar door.

ANNIE
SLOTakkoord...? Slot - waarvan?

Ze kijkt om, maar Dick is weg. Dieuwer buigt zich naar haar over.

DIEUWER
Wat zeg je?

ANNIE
Niks.
- Niks.

Annie kijkt of ze Dick nog ziet. Ze is even van slag, maar herstelt zich...

ANNIE
Kijk eens Dieuwer, dit is 'm,
mijn aanmoedigingsprijs.
Ga zo door - Gitteseutedørre - zo
zeggen die Noren dat.

Het applaus is nog niet gestopt. Dieuwer helpt Annie weer omhoog uit haar stoel. Annie zwaait naar het publiek, buigt. Tilt de zware prijs boven haar hoofd.

DIEUWER
(enthousiast)
Gitteseutedørre!

Annie lacht. Ze gaat door, zeker weten...

NOTEN

- (1) Pension
Cabaret de Inktvis 1947-1950
- (2) Haar vaders koetsier
Cabaret de Inktvis 1947-1950
- (3) Het prenatale
Cabaret de Inktvis 1947-1950
- (4) Wie ben je dan wel?
Uit: *En nu naar bed*, 1971
- (5) Zondag
Uit: *En wat dan nog*, 1950 (dichtbundel)
- (6) Zonder jou
Uit: *Cabaret de Inktvis*, 1947-1950
- (7) Verliefd op elkaar
Uit: *De dader heeft het gedaan*, 1983
- (8) 'Het heeft allemaal niets te betekenen...'
Dialoog uit *Heerlijk duurt het langst*, 1965
- (9) Emma Dilemma
Uit: *Heerlijk duurt het langst*, 1965
- (10) 'Laten we er maar mee ophouden...'
Dialoog uit *Heerlijk duurt het langst*, 1965
- (11) Een vrouw zoals jij
Uit: *Heerlijk duurt het langst*, 1965
- (12) Luilekkerlandexpres:
Uit: *Veertien uilen* (1952)
- (13) Achter de gordijntjes
Uit: *De Familie Doorsnee*, 1952-1958
- (14) Grote poes gaf les aan haar zoon Kattemenoel
Uit: *Op visite bij de reus*, 1956